

Jordaniëverhalen van René Kolsters, zoals gepubliceerd op Facebook in 2012

<https://www.facebook.com/reneentanja.kolsters>

<http://www.renekolsters.nl/wordpress>

René Kolsters gaat regelmatig naar Jordanië om daar te werken voor een instituut voor dove en doofblinde kinderen (zie <http://www.holyland-deaf.org/nl> voor meer informatie). Onderstaande verhalen zijn belevenissen rondom het instituut.

Oktober

zaterdag 13 oktober 2012 om 9:26 UTC+02

Rene Kolsters heeft de statusupdate van YARAorg gedeeld.

<http://dld.bz/YARA-COEXIST-2012-Brother-Andrew>

Voor degenen die de afgelopen dagen hebben meegelezen over mijn Jordaniëreis, zeker een aanrader.

vrijdag 12 oktober 2012 om 18:35 UTC+02

Vanmorgen gegeten met 'de kids'. Toen pas viel me op dat met Gebarentaal je maar naar 1 persoon kijkt. Stemmen daarentegen komen hoe dan ook bij het oor terecht en dan moet je beslissen aan welk signaal je de voorkeur geeft. Zo komt het dus dat 120 dove kinderen rustiger overkomen dan twee horende/sprekende kinderen. Nu wil ik daarmee natuurlijk niet zeggen dat ik drukke kinderen heb. Ik was gewoon niet meer gewend aan verwerking van meerdere stemgeluiden. En zij waren enthousiast dat hun papa er weer was!

Vandaag verder genoten van de regen. Kacheltje aan en de normale gang van zaken weer oppakken. Vanmorgen stond deze jongen namelijk om 7 uur weer naast zijn bedje om het ochtendprogramma af te werken, met het uitzicht op een lekker bakkie koffie met Tanja (sorry, Jaap van der Veer ;-)). Genoeg om over bij te kletsen.

Voor mij geldt in ieder geval dat het een waardevolle reis was. Voor het instituut geldt dat geld nodig is om waardevol te zijn voor de kinderen. Help je hen mee om waardevol te kunnen blijven zijn? <http://www.vriendenvanhethlid.nl/wat-kun-jij-doen/geef-een-gift/>

donderdag 11 oktober 2012 om 12:00 UTC+02

Ja, hoor, ik zit in de trein naar Meppel, waar mijn vrouw en kids me om 13:00 uur komen ophalen. Reis is prima verlopen. Je raadt alleen nooit wie er in Amman ook bij de gate zat... De I-phonekunstenaar uit mijn eerste bericht. Ik heb eerst wat kunstwerken bewonderd en daarna ook mijn foto's laten zien. Bij het bekijken van mijn foto's was hij vooral geraakt door de doofblinde kinderen. Hij vertelde me toen dat hij altijd voor zijn blinde broer heeft gezorgd.

Ik dacht: 'Kom, laat ik eens even 'gevaarlijk' doen: als deze man ook nog eens naast me zit volgens zijn kaartje, dan moet ik wat met hem.' Er kunnen 200 mensen in de Airbus. Kans nihil. Maar je raadt het al: kaartje in mijn rij, maar 1 plaats in het midden ertussen. Natuurlijk moest precies die man wisselen om naast zijn vrouw te zitten en ik zat naast hem. En dan? Hoe kom je dan te weten wat misschien 'de Bedoeling' is. Ik had geen idee. Ik herinnerde me wel dat 1 van de feestelijkheden van het 50-jarig bestaan een veiling van kunstwerken zou moeten worden om geld op te halen. Dus ik heb het idee aan hem voorgelegd en we hebben mailadressen uitgewisseld. Hij zou graag eens kijken in Salt. Wie weet?

Voortaan moet ik dus oppassen met mijn 'bijbelse experimentjes'. Nog een uurtje en dan begint het 'gewone' leven weer. En met gewoon bedoel ik dan 'heel bijzonder, maar wat beter behapbaar' voor deze verwonderde bewonderaar.

woensdag 10 oktober 2012 om 18:41 UTC+02

Grote kans dat dit mijn laatste bericht uit Jordanie is. Om 22:00 uur brengt Rafael me naar het vliegveld. En hoe vat je nu zo'n laatste dag samen? Eigenlijk was het een alles-en-nog-wat-dag. Maar het begon met een vreemde vondst. Ik was wat aan het rommelen tussen oude dozen toen ik wachtte op de systeembeheerder. Ergens ver onder de kast verstopt zag ik een klein koektrommeltje dat al jaren niet meer was aangeraakt. Ik kon mijn nieuws-gierigheid niet bedwingen en moest er even in kijken. Daar lagen toen twee vergulde kwaliteits-tulpsnoertjes die ik nodig had om de kapel geluidstechnisch af te maken. Ik had eerder goedkope spullen in Amman gekocht, maar dat was al bijna stuk. Blijkbaar wil de Heer des Huizes kwaliteitsgeluid in Zijn kapel! In plaats van me af te vragen wat deze prachtexemplaatjes in een verstopte doos uitspoken, benadruk ik liever het 'toevallige' vinden.

Ik heb zelfs kans gezien Ghoemes-ingredienten voor Robin Weeda te vragen. De switches hebben voldoende aandacht gekregen en de beheerder ook. Die gaat het helemaal fixen hier. Tijd met Broeder Andrew heb ik amper door kunnen brengen. Maar het afscheid van de kinderen was des te mooier. Ik had gehoopt er stiekem tussenuit te knippen, maar natuurlijk hadden een paar Dove meiden weer door dat ik vanavond zou reizen. Dan zit er maar een ding op: met verbazing toekijken hoe jonge meiden de zaal bespelen en toewerken naar het moment dat ik iets moet zeggen. Ik heb Rafael's hulp maar gebaad. En zelfs daarin werd ik verbeterd. Ik heb korte woorden gesproken en een lange rij van kinderen gedag gezegd: zo'n honderd knuffels gegeven en ontvangen. Het 'zegen-gebaar' was nu een standaard geworden, ook van mijn kant. En hoe kun je nu beter je reis beginnen dan met de zegen van 100 kinderen? Dank voor het meelezen en meeleven.

woensdag 10 oktober 2012 om 7:21 UTC+02

Elke maaltijd beginnen en eindigen we met een standaardgebed. Natuurlijk in gebaren en de oudere leerlingen 'gaan voor'. Als kinderen jarig zijn, mogen zij het gebed vooraan gebaren, waarna kinderen applaudiseren door wapperende handen in de lucht.

Vanmorgen was er niemand jarig en ik zag een jongetje enthousiast wapperen. Hij constateerde al snel dat niemand anders wapperde, maar dat leek hem niet te deren. Wij zouden hem zwak-begaafd noemen. Aan het eind van de maaltijd gebeurde precies hetzelfde. Enthousiast applaudiseren na het gebed. Ik denk dat ze Boven met hem meewapperen.

Een jongen aan mijn tafel van een jaar of 12 liet weten dat een van de grotere meisjes zo slim was dat ze naar College mocht (een soort HBO). Ik vroeg haar wat ze wilde worden en ze was er nog niet uit, misschien zuster. De jongen vertelde me ook meteen wie er niet zo slim waren. Die stonden naast me. Ik wist geen gebaar te vinden voor: "Oh, dat geeft niet, hoor; er zijn vast andere zaken die je goed kunt". Beetje genant. Misschien vraag je je af waarom ik weinig foto's plaats. Dat doe ik bewust, omdat ik de kinderen niet zomaar op Facebook wil knallen. Laatste dagje, veel te doen. Zin in. Lekker bakkie koffie (zou lekker geweest zijn...)

dinsdag 9 oktober 2012 om 22:27 UTC+02

Vanavond is het nieuwe geluidssysteem in gebruik genomen. Het klinkt heel duur, maar het is in feite een gedoneerde surroundset die met een beetje tweaking leuk meekomt. Morgen nog wat laatste aanpassingen en dan kan ik na wat overdracht met een gerust hart mezelf langzaam los gaan weken uit dit bijzondere bestaan.

En dat lukt vrij goed als je zoontje van 10 een mailtje stuurt en trots laat weten dat hij de voorleeskampioen van zijn school is geworden. Nu mag hij zijn school vertegenwoordigen tegen andere scholen. Gefeliciteerd Thomas. Ik schrijf, jij leest. Top-combi. Ook Joanne moet ik even noemen. Ik nam ruim 20 cadeautjes mee naar Salt. En ik kom donderdag met minimaal 3 cadeaus weer terug. De kinderen die een cadeautje gekregen hebben, wilden haar graag iets teruggeven. Toevallig zag ik haar gezicht tijdens Skype en ik kon zien dat ze het niet goed kon plaatsen. Gedeelde vreugd is dubbele vreugd, Joanne.

Ik hoop dat ik zo nog verder kan met het uitwerken van de gespreksstof van vanmorgen, al klinkt de chocolademelk met dipkoekjes die me net aangeboden wordt ook verleidelijk. Ah, verleidelijk, dat brengt me weer bij mijn vrouw. Nog een dagje schat, dan ben ik een en al luisterend oor.

dinsdag 9 oktober 2012 om 18:45 UTC+02

Weer een dag voorbij. Morgen laat al terug naar huis. En er is nog zoveel te doen... en zoveel te leren. In 2014 bestaat het instituut 50 jaar. Dat wordt gevierd. En het lijkt erop dat er mogelijkheden zijn voor een publicatie over Broeder Andrew. Vanmorgen heb ik met hem gesproken. Het was een open zoeken naar zijn drijfveren, ervaringen en beelden over de Arabische wereld. Als ik hem niet zou kennen en hij zou zich voorstellen als Abraham, zou ik het ook geloven. Ik zou echt willen dat jullie ook eens een gesprek met hem konden hebben. Maar misschien is een boekje al een aardig alternatief. Tussen de middag weer gegeten met de kinderen. Doven zijn vrij fysiek ingesteld. En natuurlijk is er tussen de kleintjes geregeld ruzie. Zo ook aan mijn tafel. Iemand gaf een tik en liep verder (de aanleiding was mij ontgaan). Mijn tafelenootje ging achter hem aan. Toevallig zat Rafael aan de tafel ernaast. Hij is vrijwilliger en werkt in het internaat. De jongen ging verhaal halen. Ik zou de schuldige willen toespreken en de benadeelde van recht willen voorzien. Maar Rafael was slimmer en luisterde amper naar zijn aanklacht. Hij deed alleen zijn armen open en gaf de jongen een warme knuffel en een begrijpende kus. En het was goed.

Het laatste over de haan. Er zijn daadwerkelijk verzoeken gekomen het beest af te maken. Maar Broeder Andrew vindt dat deze vreemde haan best een vreemde haan mag zijn. Later dacht ik dat ik misschien wel meer weg heb van de rare haan dan ik zelf denk. Mocht dat zo zijn, dan hoop ik dat de Maker met mij ook hetzelfde geduld heeft als Broeder Andrew met de haan.

dinsdag 9 oktober 2012 om 7:47 UTC+02

Er zijn natuurlijk ook mindere kanten. Vooral bij het eten. Eens in de week eten we groene pulver met minizaadjes, waarvan ik de naam niet eens wil weten. Het is vast goed voor je, maar als het even mogelijk is, ontwijk ik het. Toevallig at ik toen nog aan de medewerkerstafel, waar jam beschikbaar was. Probleem opgelost. Vanmorgen stond mijn tweede etensuitdaging klaar, namelijk een soort kwark, maar dan zonder prettige Mona-bewerking. Het gebaar kan ik niet eens beschrijven, laat staan dat ik het kan eten! Uiterlijk was het (hopelijk) minimaal zichtbaar, maar van binnen trok ik scheef weg. Het derde lastige moment is het aangeven bij welke kinderen je aan tafel gaat zitten. Vroeger liet ik dat bepalen door het kind wat het beste kon aantonen nog niet met mij gegeten te hebben. Sinds kort heb ik een methodiek: ik begin met de eerste tafel en elke maaltijd schuif ik een tafel op. Structuur, daar hou ik van. Tot ik net hoorde dat de kinderen ook van tafel verwisselen (wat mij weer totaal ontgaat). En succes verder, Rainman...

Laten we positief afsluiten. De directeur kwam later de eetzaal binnen en begroette enkele kinderen enthousiast. Nu moet je wel weten dat deze directeur rondloopt in een soort monnikspij, met een keppeltje op. Met de typisch Arabische gezichtsbeheerang erbij een markant persoon. Hij gaf speciale aandacht aan een nieuw jongetje van rond de 4 jaar oud. Deze gebaarde meteen - zowel verbaasd als enthousiast - aan het meisje naast hem: "Zag je dat? Hij vroeg me gewoon hoe het met me ging!" Soms is het zo simpel.

maandag 8 oktober 2012 om 21:46 UTC+02

Zo, net terug van het zingen. Heerlijk. Er is een keyboardje waarop ik in Nederland zou weigeren te spelen, maar hier gelden andere regels. Zo ook in het verkeer. Ik ging vanmiddag naar Amman om kabels te halen voor een geluidsinstallatie in de kapel en reed met een Dove medewerker mee. Dat je links en rechts wordt ingehaald, is wel bekend in Arabische landen. Dat je voorrang afdwingt ook. Een rotonde nemen waar je rechts af moet, terwijl je op de linkerbaan zit, is haast een kunst. Mijn chauffeur verstond die kunst als de beste. Maar er kwam (voor mij) een moeilijkheid bij. Want als je gebaart, zijn je handen van het stuur en je ogen zijn op de ander gericht. Normaal gesproken geen probleem, maar in dit verkeer zeker niet aan te raden (aaaahrg). Ik denk dat de Baas Boven hulptroepen heeft ingeschakeld, want ik ben er nog.

De geluidsinstallatie die in een hok stond te wachten op zijn inzet, staat op zijn plek. En knallen dat ie kan! De gehele ruimte met bas gevuld. En dat is nu mogelijk voor maar 15 euro aan kabels. Ik vind de bas lekker, maar veel Doven kunnen ook een beetje horen en zeker voelen. Zij zingen ook samen hier in het instituut. Dus de volgende keer: kick some bass! Ik ga nog een paar regels schrijven aan de nieuwsbrief en dan slapen. Welterusten.

maandag 8 oktober 2012 om 19:00 UTC+02

Zoals elke dag, eet ik aan tafel met de kinderen. En ik wilde graag Ghoemes (zo spreek je dat uit), een soort beige goedje dat lijkt op een barbecuesausje. Maar voordat ik het kreeg, moest ik van de 'tafeldame' eerst aangeven dat mijn gebarennaam Ghoemes is (gebaar met je handen alsof je met een joystick speelt, en je bestelt Ghoemes). Mijn echte gebaren naam bestaat uit gekruiste vingers voor mijn tanden (dat beeldt namelijk de letter 'R' uit en wijst op mijn scheve voortanden). Uiteindelijk maar toegegeven. Want het is lekker spul. Later wilde ik nog een ferme 'lange neus' naar haar maken, maar ik bedacht me net op tijd dat dat wel eens een heel vreemd gebaar kon zijn...

Regelmatig mogen de kinderen naar de winkel om een snoepje te kopen. Het geld verdienen ze met het afwassen, wat ze zowel leert om te werken voor je geld, als verantwoording dragen.

Tijdens het eten ging een oudere jongen de tafels langs met een gevonden pakje kauwgum. Dat is blijkbaar belangrijk genoeg om terug te brengen naar de eigenaar. Bijzonder is dan wel dat slechts enkele leerlingen onrechtmatig aanspraak maken. Dat heeft een Dove, die getraind is in mimieken, natuurlijk snel door. Maar het waardevolle pakje is weer waar het hoort. Ik heb nog meer verhalen, maar ik mag nu piano spelen en zingen met voornamelijk horenden! Tot later.

maandag 8 oktober 2012 om 18:31 UTC+02

Vanmorgen fris opgestaan na een te korte nacht. Ik had me voorgenomen de focus deze morgen op de nieuwsbrief te leggen. En dat is gelukt. Tot 12:00 uur alleen maar bezig geweest met mensen vragen naar nieuws. Want daarna was het tijd om de cadeautjes te geven die mijn dochter Joanne had meegegeven. Ruim 20 kinderen werden van het speelplein geplukt en kwamen in een kring rond de tafel met pakjes zitten. Ik heb ze uitgelegd van wie de cadeaus komen en vrijwilliger Rafael, die ook de sponsoring regelt, vertaalde het in gebarentaal. Daarna pakten ze het uit. En de blijde gezichten hadden geen verdere uitleg nodig. Goed gedaan, Joanne!

zondag 7 oktober 2012 om 18:18 UTC+02

Nee, ik heb niet meer bijgeklust aan de netwerkswiches, maar alleen aan de nieuwsbrief gewerkt. Toch moest ik aan de switches denken toen ik met de kids aan het afwassen was. Want wat netwerkbeheerders meestal niet leuk vinden, zijn broadcasts op het netwerk, omdat elk apparaat op het netwerk dat verkeer ziet. Gebarentaal werkt net zo. Je kan bijvoorbeeld niet even stiekem gebaren dat een tafelgenoot niet spoort. Dat kan wel, maar dan weet iedereen het. Aan de andere kant is het ook krachtig. Ik was dus aan het afwassen en tussen al het lawaai gebaarde een meisje vanaf de andere kant van de eetzaal naar me: een wijsvinger in de lucht, daarna met een brugje tussen haar beide handen, naar beneden bewegend vanaf haar hoofd naar haar nek, eindigend in een vinger die naar mij wees. Oftewel: mag de Allerhoogste je zegenen. En dan zeg ik: laat dat altijd een broadcast zijn!

zondag 7 oktober 2012 om 16:15 UTC+02

'I love you' chocoladepepernoten

Zoals beloofd hierbij een foto van een aantal kinderen (onder wie ik zelf, inderdaad). Het gebaar wat ze doen, zijn de letters 'i', 'l' en 'y' tegelijkertijd. Dat staat inderdaad voor: I love you. En zoals je vast kunt zien, zijn ze eraan gewend een goed plaatsje te veroveren, meestal nadelig voor de fotogenieke kant van de overige beeldopeisers. Er zijn rond de 150 leerlingen. Dan snap je nu ook het aantal kids op de foto. De dag startte goed: ik ben meteen aan de nieuwsbrief begonnen, maar zo tussendoor werd ik toch weer 'afgeleid' door andere zaken, die ook belangrijk zijn. Het nieuwe gebouw voor de administratie is vrijwel klaar voor gebruik, maar de computers moeten dan ook kunnen communiceren. En daar is best wat voor nodig. Gelukkig is de eerste switch getest. Morgen komt het allemaal goed...zonder mijn hulp. Ik heb wel twee dagdelen kunnen blokken in de agenda van Br. Andrew. Daar is maanden voorbereiding aan voorafgegaan, omdat het bijna gelijk staat aan Jan Smit vragen op je kinderfeestje (of denk je dat er sterkere vergelijkingen zijn die uitdrukken dat zijn agenda druk is?) Hoe dan ook: ik ga weer een late avond tegemoet. Gelukkig heb ik chocoladepepernoten van mijn kids meegekregen. Wat zeg je? Delen met de kinderen? Ik dacht het niet: het gaat hier om chocola, hoor!

zondag 7 oktober 2012 om 8:27 UTC+02

Vanmorgen tussen de kinderen ontbeten. Degene die ik twee jaar geleden als schuchter jochie binnen zag komen, gebaarde me nu de 'ogen van mijn kop'. Gelukkig kon ik hem nog verrassen met het 'leg-een-veertje-op-je-ringvinger-en-til-hem-niet-meer-op-spelletje'. Daarna op het schoolplein lekker in de zon gezeten, met de spelende kinderen om me heen, die natuurlijk vragen stellen. Ze weten dat ik twee kinderen heb. Maar blijft het daarbij? Als je zelf uit grote gezinnen komt, is dat een logische vraag. Ga dan maar eens 'hintsen' dat ik het voordeel van de 'een-op-een-begeleiding' prettig vind. Bovendien heb ik twee hele leuke kinderen :-). Oh ja, ze vonden dat ik maar boos voor me uit zat te staren, terwijl de rest vrolijk was. Ik dacht dat ze op mijn werk een grapje maakten als dat werd gezegd. Maar in mijn hart ben ik echt vrolijk! Nu zitten ze op school en kan ik verder werken. Na alle tekst is misschien een foto ook wel eens leuk. Zal ik vandaag plaatsen. Toch nog even over de haan: vannacht niets gehoord. Gisteren heb ik hem namelijk imponerend aangekeken, al leek de gans in hetzelfde hok zich voor te doen als zijn lijfwacht. Vanmorgen lieten de kinderen me de dode gans zien. Doodgepikt door de haan. Tot zover mijn imponeringspoging. 2-0 voor de haan.

zaterdag 6 oktober 2012 om 23:50 UTC+02

Weer niet gelukt om vroeg naar bed te gaan. Vandaag was wel een nuttige dag voor de nieuwsbrief. Er was een feestje voor de kinderen georganiseerd door vrienden in Amman, met eten, drinken, balonnen en schmink voor de kinderen. Een vrolijke boel. Daarnaast heb ik voldoende onderwerpen gevonden om over te schrijven. Nu nog de tijd vinden om dat te doen. Want tussendoor heb ik nog in een Cisco-switchconfig zitten rommelen, samen met de systeembeheerder, en met een vrijwilliger enige Excelzaken doorgenomen. Op zich wel begrijpelijk dat sommige mensen duizelig worden van een draai-tabel... Wat morgen gaat brengen, weet ik nog niet, maar dat laat ik nog wel weten.

vrijdag 5 oktober 2012 om 22:14 UTC+02

Zwijnen en bloemkolen

Vanmorgen om 8 uur ontbijt gehad met de kinderen. En dan moet je natuurlijk wel de juiste (gebaren)naam bij het juiste hoofd weten te vinden. Natuurlijk faalde ik jammerlijk, maar mijn peinzende hoofd voordat ik het opgaf, leek overtuigend genoeg om een accepterende blik te krijgen. Rond een uur of 11 met Broeder Andrew naar de plaats Irbid gereden (in het noorden van Jordanie) voor een vergadering. Een reis van 1,5 uur om onbeperkt te praten over cultuur, religie, democratie en zorg voor gehandicapten. Met relevante antwoorden van een ervaringsdeskundige die hier meer dan 30 jaar werkt. De inhoud ervan verdient meer dan Facebook...

Op de terugweg zijn we langs de Syrische, Israelische en Jordaanse grens bij het Meer van Tiberias geweest. Daar is een grot waar Jezus mogelijk met zijn discipelen heeft gezeten. Het is ook de plek waar de zwijnen het meer in stortten nadat een bezeten man was bevrijd. Nu zat Reneetje daar met een man Gods. En ik moest ook denken aan Andre van Duin... toen we op de terugweg twee bloemkolen kochten. Tijd om te slapen.

vrijdag 5 oktober 2012 om 6:54 UTC+02

Goedemorgen. Vannacht is me opnieuw duidelijk geworden dat de instituuthaan niet tot 3 kan tellen en ook geen klok kan kijken (wat ben je dan voor een haan?). Als je dan ook niet meer weet dat je een paar minuten geleden ook al gekraaid hebt... Gelukkig bracht de moskee uitkomst: het drong de haan op de achtergrond en liet me genieten van mooie stemmen, al denk ik dat het tijdstip niet ideaal is. Nu op naar het ontbijt en de kids.

donderdag 4 oktober 2012 om 22:50 UTC+02

Ok. Belangrijkste nieuws: ik ben veilig in Salt en mijn internet werkt. De reis is prima verlopen. En je komt altijd wel bijzondere mensen tegen. Zoals een jonge vrouw die in de slurf naar het vliegtuig het telefonisch uitmaakt met haar vriendje. En ik heb een workshop 'I-phonekunst' gevolgd bij mijn Franse buurman. Hij heeft in 1 uur 6000 euro bijelkaar geklikt. Jammer dat mijn 'koelkast met belfunctionaliteit' nog werkt ;-). In Amman werd ik opgehaald door Rafael, een enthousiaste vrijwilliger. Bij aankomst meteen mijn Dove vrienden begroet en morgenochtend mag ik direct op pad met directeur Broeder Andrew naar Irbid, naar een school voor blinden. Maar je zit toch bij een doveninstituut, René? Eeh ja, maar laten we het hierop houden dat ze breed georiënteerd zijn. Meer volgt later. Nu is het tijd voor een 'napje'.

woensdag 3 oktober 2012 om 21:20 UTC+02

<http://www.holyland-deaf.org/>

Morgen is het weer zover: ik mag weer naar Jordanië om te schrijven over het werk van de het instituut (<http://www.holyland-deaf.org/>). Normaal gesproken maken we op mijn werk een grondige impactanalyse als we de ICT-systemen gaan aanpassen. Ik kan je vertellen: deze reis wordt rechtstreeks in de 'productieomgeving van het leven' geïmplementeerd. De impact is namelijk al bekend: life changing! Via Facebook zal ik proberen de belevenissen te delen. Salam Aleikum

woensdag 3 oktober 2012 om 21:18 UTC+02

De koffer zit al weer vol: naast kleren Voornamelijk met cadeautjes. Heel veel cadeautjes. Waar mijn dochter Joanne (8) het vandaan heeft, weet ik niet, maar ze wilde graag 'iets doen' voor de dove kinderen in Jordanië. Ze besloot zelfgemaakte kaarten te verkopen. Van het verdiende geld, kocht ze cadeautjes voor 21 kinderen (en ze kreeg het drie keer voor elkaar om gratis extra spullen erbij te krijgen). En die cadeautjes zitten nu met naamkaartje en al in mijn koffer.

Maart

zaterdag 3 maart 2012 om 12:01 UTC+01

En dan zit je opeens weer in Nederland. De rit naar het vliegveld was moeilijker dan ik dacht vanwege regen, mist en sneeuw. De voorruitverwarming liet het afweten, dus fungeerde ik de eerste tijd als menselijke binnenruitenwisser. Werkelijk al mijn talenten zijn deze reis ingezet. De ramen waren ook een stuk open om het beslaan tegen te gaan. De plassen waren zo diep, dat het zicht een seconde of 3 totaal weg was. En als er dan een auto langskomt die ook in een diepe plas rijdt, kan er een hoop water binnenkomen. Ik zat aan de 'goede kant' en Broeder

Andrew kreeg de volle plens. En op zo'n moment zijn er heel wat andere woorden te verzinnen dan het '...en bedankt...' wat Andrew uitbracht...

Op het vliegveld hebben we samen wat gegeten en gesproken. Deze reis heb ik relatief veel tijd doorgebracht met Broeder Andrew. En dat is altijd erg inspirerend. Nu kunnen anderen natuurlijk ook zelf naar het instituut gaan om het te ervaren, maar een boek werkt in dit geval wellicht praktischer. Idee voor volgende keren?

Mijn zoontje kwam me in de ontvangsthal enthousiast om mijn nek vliegen, tot groot vermaak van de andere wachtenden. Het was natuurlijk heerlijk om mijn vrouw en kinderen weer te zien. Ik ben weer thuis! En ik ben niet ziek geworden, wat de laatste paar keer steeds het geval is geweest op de terugreis. Toen ik vertelde dat ik altijd ziek thuiskwam, zei Broeder Andrew dat hij voor mijn gezondheid zou bidden. Nu heb ik in het vliegtuig bewust weinig gegeten, maar ik voel me prima. Elhamdulillah (dank God). Salaam Aleikoem (vrede met jou). p.s. Ik dacht trouwens dat ik alleen was tijdens de reis, maar bijgaande foto verradt dat er een verstekeling aan boord was...

donderdag 1 maart 2012 om 19:04 UTC+01

<http://www.youtube.com/watch?v=EAqQM0d-sq4>

Sneeuw dus in Jordanie: verwacht vanaf 23:00 uur vanavond. Mijn vliegtuig gaat morgenochtend om 07:35. Met een gewone auto geen doorkomen aan op deze heuvels en slechte wegen. Dus dat wordt vanavond vertrekken. Gelukkig hebben ze hier een '4-wheel drive'. Ik dacht dat elke auto 4 wielen had, maar goed, als ik het vliegtuig maar haal.

Bij mijn laatste ervaring in een 4-wheel drive in de woestijn maakte ik van twee andere 4-wheel drives bijna twee rolstoelen. Dat is vanavond het verschil: ik rijd niet, maar Broeder Andrew, de directeur van het instituut. En dan is inderdaad de vraag: had je dan niet beter zelf kunnen rijden? Want laten we het hierop houden: hij houdt van off-road rijden, alleen doet hij dat dan ook on-road... Normaal gesproken heeft hij 3 beschermengelen. Vanavond lijkt me enige versterking vereist.

Zoals jullie wellicht aan voelen komen, is dit mijn laatste bericht uit Salt. De nieuwsbrief is bijna klaar. Het was opnieuw anders dan voorgaande jaren. Ik heb weer veel geleerd over dienen en heb mogen zien hoe dat in praktijk gebracht kan worden. Morgen mag ik weer terug naar mijn gezin. Ik kijk er naar uit om ze weer te zien, al voelt het ook alsof ik hier familie achterlaat.

Natuurlijk wil ik jullie niet achterlaten met lege gedachten. Daarom hieronder een link naar een duet van het 'Ave Maria' - bekend van de kerk - en het 'God is groter' - bekend van de moskee. Ze komen allebei uit Libanon. Misschien ook leerzaam voor Nederland? Laat ik eindigen met woorden die Broeder Andrew sprak op de conferentie met moslims en christenen: 'God almighty, would you allow me to know a little bit what You are doing?'

donderdag 1 maart 2012 om 10:57 UTC+01

Gisteren was het vrij rustig met werken, maar niet zonder gevaar. Voor de nieuwsbrief zoek ik natuurlijk naar nieuwe dingen. Nu is er een nieuwe gymlerares en er zijn nieuwe gymtoestellen. Voldoende nieuws. Dus ik op pad om foto's te maken. Maar eenmaal in de gymzaal stond basketbal op het programma. Niet wat ik nodig had. Gelukkig wilde de lerares best haar les aanpassen en de toestellen tevoorschijn halen. De eerste jongen sprong netjes op de bok. Maar toen... Ik wilde net een mooie foto maken tot mijn hersenen registreerden dat de jongen de bok verliet op een voor mij onconventionele manier: met een salto! Blijkbaar hebben ze hier ervaring mee. Prima. Maar de volgende wilde waarschijnlijk niet onderdoen en deed precies hetzelfde, alleen hij miste daarbij 3/4 van de salto en kwam op zijn hoofd terecht...

Ik heb genoeg 'hoofdbrekers' gehad deze week, maar fysieke uitwerking gaat te ver voor een (overigens zwaar matige) foto. Gelukkig gingen we naar het nieuwe wandrek. Nou ja, gelukkig? Weet je hoeveel kunstjes ze me wilden laten zien met potentiële breinbrekers? Ik scheet vroeger al in mijn broek tijdens de turnuitvoeringen van mijn nichtje. Maar redding was nabij: de lerares liet me weten dat er morgen een les zou zijn met de grotere jongeren. En dat leek mij ook het best. Het was natuurlijk stom van mij om even in te grijpen in de les. Iedereen is overigens nog heel...

Het is alweer de laatste dag van mijn verblijf in het Doveninstituut in Salt. En het voelt een beetje als thuis. Waarom? Nou, het regent hier al twee dagen achterelkaar. En niet zo'n beetje ook: it's raining cats and dogs: het water gutst door de straten. Dit heb ik niet eerder gezien. Het is natuurlijk prettig voor de landbouw, maar morgenochtend gaat mijn vlucht en er ligt (natte) sneeuw tot aan het vliegveld. Dit land is niet voorbereid op sneeuw (net als Nederland). Mocht ik mijn vlucht niet kunnen halen, hebben de kinderen in ieder geval gekregen wat ze al heel de week vragen: 'blijf langer...!'

woensdag 29 februari 2012 om 7:27 UTC+01

De jongere kinderen, zowel de jongens als de meisjes, wassen om de beurt af. Zo leren ze discipline, maar ze verdienen er ook een zakcentje mee: voorbereiden op de echte wereld begint al vroeg... Ik was natuurlijk ook mee af, ook met de meisjesshift. Gewoon een schort om en gaan met die handdoek. Meteen werd ik aangesproken door een dove leraar van de kleuterschool. Met een afkeurende blik en bijbehorende gebaren maakte hij me vriendelijk duidelijk dat ik als man dit toch echt niet kon doen... Dus ik in mijn 'steenkolen gebaren' meteen verteld dat in Nederland de vrouwen de baas zijn. Na dit verrassende antwoord was zijn kritiek aardig ingedamd. Dus vroeg hij me maar meteen - na een slinkse blik op mijn trouwring - of ik getrouwd was. Na een stoere 'ja' van mijn kant vroeg hij direct hoeveel vrouwen ik had. Dus ik gaf netjes aan dat het er eentje was. Maar dat was opnieuw niet het goede antwoord. Weer kreeg ik een afkeurende blik en hij vertelde me trots dat hij met zijn dertig jaar 2 vrouwen en 4 kinderen had. Dus ik feliciteerde hem, maar in mijn hart had ik medelijden met hem: want dat betekent dus ook twee schoonmoeders...;-) . Toen ik - nog steeds met mijn afwasschort om - mijn eigenwaarde hoog probeerde te houden - kwam een van de mooiere vrouwen langslopen. En toen beging de leraar de cruciale fout om haar als zijn vrouw aan te wijzen. Nu ken ik de vrouwen goed hier en ik wist dat zij niet getrouwd was. Jammer voor hem had ze meteen door wat de leraar probeerde uit te halen en met twee of drie even simpele als vernietigende gebaren liet ze mij en hem weten dat zijn dromen verder van de werkelijkheid waren dan hij ooit had kunnen denken. Laten we het hierop houden: de 'male supremacy' staat nog in de kinderschoenen... Nieuwe dag, nieuwe kansen.

dinsdag 28 februari 2012 om 22:39 UTC+01

Nog even snel een verhaaltje uit Salt voor het slapengaan. 't Is geen sprookje en toch lijkt het niet werkelijk: Dove jonge meiden (zeg maar gerust pubers) zorgen voor de nieuwe doofblinde jongen die net drie weken binnen is alsof het de normaalste zaak van de wereld is. En de kinderen vertellen me steeds weer opnieuw dat God voor mijn vrouw en kinderen zorgt. Wat kan ik dan anders doen dan stil worden... Vanavond laat zag ik een dove jongen staan die hier al 5 jaar werkt. Hij heeft het Usher syndroom en dat betekent dat hij tunnelvisie heeft. Maar Ushers is vaak progressief. Dus de kans is groot dat hij steeds meer zicht verliest. Dus doof en bijna blind...En geloof het of niet, maar hij is de vrolijkheid zelve. Het is denk ik geen jongen met veel vrienden. Integendeel: het zou zomaar eens kunnen zijn dat hij eenzaam is. Maar na dit 'geweld' van liefdevol zorgen om me heen, leek het me gepast me ook 'dienstbaar' op te stellen... En zoals jullie wellicht weten, ben ik dol op chocola. Ik had dan ook de lekkerste chocola - door mijn dochter zo lief in de koffer verstopt - nog steeds bewaard. Toen ik naar huis wilde gaan en hem zag staan, heb ik hem mee naar mijn verblijf gevraagd. Hij kwam graag mee en we hebben samen de lekkerste chocola opgegeten met een bak oploskoffie. Ik heb hem later de andere helft van de chocola meegegeven. Maakt mij dit een beter mens? Een minder dik mens misschien wel ;-). Maar waarschijnlijk groeit mijn ego sneller dan mijn buik zou doen. En toch is het dat gelukkig niet alleen. Het kan haast niet anders of je wordt meegenomen in een Geest van dienen. Ik ben alleen benieuwd hoe lang ik het vol zou houden als het meer dan een week zou duren... Inderdaad, deze 'overdenking' wordt te lang. De vragen komen te dichtbij. Tijd om te gaan slapen. Welterusten.

dinsdag 28 februari 2012 om 8:16 UTC+01

Maandagavond mocht ik mee uit eten met een delegatie uit Finland die potentieel het werk van het HLID wil ondersteunen. Zij verrichten werk op de West Bank. En als je met ervaringsdeskundigen praat over Palestijnen, Israëliërs, uitbuiting van Aziatische mensen en alle conflicten die er zijn, dan wordt het wereldbeeld opeens zo veel complexer. Eigenlijk gewoon te complex... Het eten was verrukkelijk, om het maar op zijn goed Arabisch te zeggen, maar de 'na-smaak' van de gesprekken bleef wel hangen... Vanmorgen is mijn wereld weer behapbaar. Meteen maar weer met frisse moed tussen de kinderen in gaan zitten en lekker 'gebaard'. Vandaag weer proberen zoveel mogelijk informatie te verzamelen. De tijd gaat snel...

dinsdag 28 februari 2012 om 7:51 UTC+01

Gisteren werkte de internetverbinding niet. Vandaar deze verlate update over de maandag die me weer stilzette bij de basis van het werk. Samen met het hoofd van de Buitendienst ben ik naar het plaatsje Jofeh in de Jordaanvallei gereden (vlak bij de Dode Zee). Daar staat een centrum van het Holy Land Institute for the Deaf (HLID) dat gehandicapte mensen letterlijk opzoekt (met name kinderen) en ze samenbrengt in het centrum om een vak te leren. In plaats van thuis zitten of bedelen langs de weg, komt er zicht op een zinvolle toekomst.

Ik heb verstandelijk gehandicapte jongens en meisjes gezien die met veel plezier (en kundigheid) vrijwel zelfstandig weef-, naai-, borduur-, hout- en papierkunst verrichten. Een deel van de opbrengst krijgen ze bovenop de standaardvergoeding, waarmee ze hun familie mede kunnen onderhouden. Drie vrijwilligers - want daar begint het mee - hebben nu een vaste baan. Manager van Jofeh, de bevlogen man Youssef, heeft me opnieuw verbaasd laten staan met de effecten van zijn werk op zingeving van het bestaan. Wat een zware kost voor dit medium. Daarom denk ik dat ik in de volgende nieuwsbrief maar eens aandacht besteed aan deze kant van het werk van het HLID. Meer info staat overigens op: <http://www.vriendenvanhethlid.nl/wat-doet-het-hlid/buitendienst>

maandag 27 februari 2012 om 6:19 UTC+01

Een paar kinderen zijn zondagmiddag teruggekomen en wat doe je als je niet kunt voetballen en de belangrijkste manier om samen te spelen voetballen is? Nou dan zorg je er gewoon voor dat je er zelf in gelooft dat een Van Bommel en een Van Basten amper in jouw schaduw kunnen staan als de bal je voet raakt. Het euforisch moment is helaas maar van korte duur als de bal heel wat anders doet dan ik wil, maar dat weten zij niet: dus het hoort er gewoon bij! Deze tactiek werkt vandaag nog bij de 10-jarigen. Maar als maandag de echte jongens komen, ga ik voor de veilige manier en haak ik bij voorbaat af vanwege klutsknieën (en dan lieg ik niet...).

Zondagavond een dienst gehad in de nieuwe kapel, waar ik mocht plaatsnemen achter het keyboard. De dove kinderen bedienden de drumcomputer en ik paste me lekker aan (al zeg ik het zelf). Als mijn voeten zouden kunnen met de bal wat mijn handen met de toetsen konden... dan zou het voetbal nog een ramp blijven omdat het dan meer op tapdansen zou lijken;-). Genoeg voor zondag. Maandag gaat het echt beginnen: waarschijnlijk eerst naar de Buitendienst in Jofeh en later met een Zwitserse delegatie op pad.

zondag 26 februari 2012 om 8:19 UTC+01

sabach al gher (goedemorgen), In het ruige Jordanie scheiden de mannen zich van de watjes. Helaas hoor ik bij de laatste categorie. Want na een nacht met een buitentemperatuur van net boven nul zit ik niet te wachten op een koude douche. En dat was nou wel precies wat ik verwachtte. Maar zelfs douchen kan leerzaam zijn... Eenmaal in de douche was er inderdaad koud water. Maar om zo min mogelijk water te verspillen, had ik de warmwaterknop een beetje opengedaan. Even later dacht ik: kom op kerel, open die kraan! En na enkele minuten van bikkeldoud douchen kwam opeens de warme straal. Nou ja warm? Heet! Snel de kraan weer terug naar de door mij zo vroom gekozen spaarstand en koud water erbij gedaan. Dus de lessen van deze zondagmorgen komen vanuit de douche: les 1: durf te vragen, les 2: heb geduld. Da's een mooi begin van deze zondag. En als ik al een les kan leren met douchen, laat staan als ik deze week het werk zie van de mensen in het instituut...

zaterdag 25 februari 2012 om 21:27 UTC+01

Vandaag een rustige dag, want de kinderen komen morgenmiddag pas weer. Maar daardoor heb ik meer tijd om met Broeder Andrew op te trekken. En dan kan het gebeuren dat je opeens deelneemt aan een bijzonder event als: Yara's Coexist 2012. Broeder Andrew werd geïnterviewd en was forumdeelnemer bij de Youth Association for Reality and Awareness (YARA: <http://www.yara.org>). Met een paar honderd jonge moslims en christenen ging het over het samen leven tussen verschillende geloofsgroepen. Het werd georganiseerd door voornamelijk moslimjongeren. In plaats van verschillen te benoemen werden juist de gemeenschappelijke zaken genoemd. Jordanie kent een historie van vredig samenleven tussen moslims en christenen. Misschien kunnen wij er iets van leren? Natuurlijk had ik graag als goed journalist een paar prachtige quotes neergezet, maar als je Arabische vocabulair niet verder komt dan 'Hallo' en 'Hoe gaat het?', kun je moeilijk verwachten een 2 uur durende geanimeerde Arabische woordenwaterval te volgen. Ik had even mijn hoop gevestigd op tongentaal, maar daarvoor mis ik blijkbaar nog essentiële zaken ;-). Ik ben in ieder geval blij dat deze initiatieven bestaan en dat er ook in de moslimwereld actief wordt gewerkt aan een betere samenleving.

zaterdag 25 februari 2012 om 8:04 UTC+01

Salaam Aleikum vrienden, De reis is prima verlopen: geen verdwenen koffers of zo ;-). Het is wel stil in het Holy Land Institute for the Deaf. Alle kinderen zijn namelijk een lang weekend thuis. Maar zo kan ik tijd besteden aan gesprekken, bijvoorbeeld met Broeder Andrew, de directeur van het instituut. En het is boeiend om te praten over de Arabische Lente en Fair Trade met iemand die hier al meer dan 35 jaar werkt... Nu de dag tegemoet, gewapend met de verkwikkingen van een verse bak koffie en broodjes jam: elhamdulillah (dank God) ...Oh ja, ik moet nog even de complimenten geven aan mijn 'zingende vriend' die gebeden zingt vanaf de moskee. Prachtig gezongen, alleen het tijdstip midden in de nacht heeft niet mijn voorkeur ;-).

donderdag 23 februari 2012 om 21:29 UTC+01

Vanavond de laatste voorbereidingen voor mijn reis naar Jordanië. Vrijdagavond hoop ik weer mijn vrienden in Salt te ontmoeten. Een week voor het maken van de nieuwsbrief en een week om opnieuw geïnspireerd te raken door het werk wat daar gebeurt onder dove kinderen/jongeren. Ik hoop dat ik wat verhalen kan plaatsen. Benieuwd naar het werk? Kijk dan op: <http://www.vriendenvanhethlid.nl>.